Desmuntant #FrauColau

written by Carme R. Roquet-Jalmar | 3 de juliol de 2020
Agraeixo a L'Unilateral que em publiqui aquest article, escrit l'any 2016 per a un altre digital que avui l'ha fet desaparèixer.

Benvolguda (o no) Frau (ai, perdó) Ada,

Reconec i envejo el teu enginy i la teva traça per manipular. Haig de reconèixer que ets una artista, noia! Ja de joveneta anaves fent veure que estudiaves aquí i allà i et passaves els dies fent campana. I els pares contents i enganyats. És clar que gairebé no t'ha fet falta pencar i només ho has fet com missatgera comercial i hostessa de supermercat vestida d'holandesa donant a tastar mantegues al personal. Home, sense estudis, habilitats, ni idiomes, tampoc podies fer gaire cosa més…

Però un dia vas descobrir que t'anava molt això de l'»artisteig». No et diu res el nom d'Ada Layunta? Maleïda hemeroteca, oi? Sí, dona, quan vas fer un parell o tres de mini aparicions a una sèrie dolentíssima d'Antena 3 (Dos + Una) on fins i tot vas ajudar a fer algun guió. No m'estranya que la traguessin després dels 13 primers capítols, i encara trobo que varen tenir molta paciència, perquè no la veia ni Déu.

I és que, encara que venies «assajada» de casa –tants anys d'enganys als «papis» i no rebre una bona bufa té el seu mèrit–, estava clar que et mancava experiència i aleshores vas dedicar-te a fer algun sketch al carrer, com quan vares aparèixer "vestida d'abella Maia" per rebentar un míting dels que després varen ser els teus: els «verds-col», els d'ICV.

A pesar de tots els teus esforços, no sé si va ser pel teu

físic o perquè la càmera no t'estimava, però la qüestió és que la gent de la tele no et va tornar a cridar i tu et vas dir: «calla, si no és per artisteig, serà per politiqueig, però jo seré famosa, com hi ha Déu!». I et vas unir a aquella gent «tan dolenta» a qui havies enfonsat el míting (els verds-col).

Mentrestant, i com sempre t'ha agradat l'aventura, te n'anaves d'okupa una temporada i, quan te'n cansaves, trucaves a la immobiliària de ta mare que et proporcionava un piset bonic i confortable a un preu simbòlic. Aleshores aprofitaves per a posar el ventre a lloc, comprar-te roba i …, i res més. Quan t'avorries de fer una vida convencional o ho deixaves estar amb la parella de torn, tornaves a okupar i a viure aventures de carrer. I així durant quinze anys.

Com sempre t'ha agradat el protagonisme i ets una penques, de mica en mica vas anar escalant posicions a cals verds-col i, aprofitant que eren a l'Ajuntament, et vas unir al teu amic, el capità enciam, i vàreu mirar la manera de feu-vos d'or a canvi de no fotre ni brot. «Ja sé», et vas dir, «viurem de rebre subvencions!». I vàreu crear una mena d'ONG que es deia DESC on, teòricament, us fèieu càrrec de la integració de les famílies nouvingudes i els proporcionàveu habitatge, escoles… I per aquesta tasca vàreu rebre ni més ni menys que 3.750.000 €. Però el cas és que no vàreu fer res del que se suposava que havíeu de fer, sinó que us vàreu limitar a fer alguna xerrada «interessada» als immigrants sud-americans –d'aquí ve gran part del teu triomf polític, ja que la majoria de vots d'aquesta gent van anar per a tu i més d'un te'l vas endur endollat a la teva formació–. Sabem que les entitats que us varen ajudar (Generalitat i Ajuntament de Barcelona) es van afartar de demanar que els passéssiu els comptes, però vosaltres (i fins avui) només vàreu presentar els rebuts de dos sous: el teu (2.600 €/mes) i el de la teva secretària (1.400 €/mes). De la resta no se sap res…

Però mentrestant, i no contenta amb això, vas crear la PAH. Una "plataforma" que feia creure que no rebia cap ajut oficial

i demanàveu als afectats i als voluntaris que ajudéssim «amb el que bonament poguéssim». Però no era així. La PAH, a Barcelona, tenia una subvenció de 280.000 €/any, dels quals tu en cobraves 3.900 €/mes que, sumats als 2.600 € de DESC, fan un total de 6.500/mes. No està gens malament per no fer gairebé res, no trobes? Ho dic perquè, almenys a la PAH, qui pencàvem érem els voluntaris i els afectats… Tu anaves a «les teles» (que és el que t'agrada) i feies alguna "acció", sempre que hi hagués premsa, és clar…

I, mentre deies «jo mai em dedicaré a la política. Jo només sóc una activista social», arribes a l'alcaldia de Barcelona i et dones un bany de multituds al més pur estil Evita Perón, amb plasmes gegantins per tot arreu perquè tothom et pugui contemplar bé. Però no fas res del que havies promès. Et trobes un Ajuntament amb beneficis i, en un any, el deixes amb un deute de 250 milions d'euros. Amb què t'has gastat aquesta fortuna? Encara no ho has dit. Parles de transparència, però els comptes no apareixen. Parles de democràcia, però tu fas i desfàs sense donar comptes a ningú. Parles de meritocràcia, però tu i els teus endolleu a les vostres parelles, amics i coneguts (que han demostrat, igual que tu, que no en teniu ni idea) fent fora gent molt apta, que feia anys que feia una bona feina i que ara es troben a les files de l'atur. Dius que «els ciutadans ho votaran tot» i encara no has fet que votem res de res.

Però l'Ajuntament de la capital de Catalunya, a la qual has destrossat, se t'ha fet petit i ara aspires a la Generalitat i, per què no, a la capital del regne. T'erigeixes en poder absolut, arreplegues els teus llepaculs i els col·loques allà on et va bé. Pactes amb qui et rota i fas les normes i els programes que et venen de gust. Riu-te'n d'en Franco, nena. Això teu sí que té mèrit! Ja no ets l'Evita Perón de Barcelona, ara ets la Cleopatra d'EspaÑÑÑa.

I, per si tot això fos poc, si, a més d'omplir els carrers de manters que s'enfronten violentament a la policia, d'intentar

que les denúncies dels policies ferits no prosperin, d'omplir els carrers d'urinaris sense porta, de fomentar el turisme de borratxera, de deixar campar lliurement ionquis, putes i carteristes, de fer perillar tot allò que dóna diners i prestigi a la ciutat, de no saber resoldre ni una vaga, de jugar brut i treure partit d'uns que, fins fa dos dies, deies que eren els teus (okupes de Gràcia), i, en lloc de buscar una solució, de negociar, de proporcionar un local alternatiu (que n'hi ha) o convertir aquest local en el que era: un centre cívic, i seguir-lo ajudant, ja que eren persones acceptades pel barri, gent que feia una labor social (no com tu, que okupaves per fer el dropo i passar els dies a base de sexe, birres i porros), la vas fer tan grossa que semblava impossible de superar. I, de sobte: Silenci absolut. Ningú en va parlar més. Ningú va dir que tu els vas pagar (després d'haver criticat tant en Tries). Però, és clar, això teu no té importància. Tu ho fas de bona fe…

I ara marxes de vacances, amb un merder del quinze mentre els teus esbirros engeguen la traca final:

Comences per «regalar» el cartell de les festes de la Mercè, que sempre s'havia triat per concurs, a qui et va fer els cartells electorals. Endoll i autoritarisme vergonyant i vergonyós.

Després ens dones una plantofada decidint que el pregó de la patrona de Barcelona el faci qui ens ha qualificat de «catalufos», aiatol·làs, pallassos, sectaris… A qui fa escarni de les nostres manifestacions multitudinàries, pacífiques i exemplars en tots els aspectes, les que deixen el món bocabadat. No hi havia ningú menys «conflictiu», encara que no fos independentista? Cal aquesta humiliació? Quin sentit té?

A continuació prohibeixes a La Coronela que faci l'ofrena floral a Rafel Casanova l'11S dient que van «disfressats», que porten «armes» i tot un seguit de bestieses que demostren, ja no només una ignorància supina de la història de la ciutat de

la qual ets màxima responsable, sinó una clara intenció d'esborrar qualsevol tret de catalanitat de la capital de Catalunya. Plantofada als morros i punyalada al cor. Ara, com que t'han denunciat, ho acceptes però res de sortir del Consell de Cent (el teu «achuntament»), no sigui que t'encomanin alguna cosa lletja. Hem de seguir suportant-ho?

I, la grossa: Decideixes que El Born no sigui un lloc d'homenatge a la memòria històrica del 1714, on vam perdre tots els nostres drets i llibertats (que encara no hem recuperat), però sí que ho sigui per posar estàtues del dictador que va matar milions de catalans i va destruir la nostra terra, llengua, cultura i llibertats; per lluir estàtues que recorden la victòria de la dictadura contra la democràcia. Vols passar-nos per la cara que vàrem ser els vençuts? Vols dir-nos que no tinguem tantes ínfules perquè tampoc ara guanyarem? O potser cerques que Barcelona sigui un lloc de pelegrinatge del #feixisme que provocarà, inevitablement, l'enfrontament amb els demòcrates catalans?

Molta gent no ho entén i et posarà una creueta. Altres et suspendran «el curs» i diran que et presentis el setembre. I els més contundents et faran repetir curs. Jo no, #FrauColau. Jo et conec bé des de fa molt de temps i et foto fora de l'escola, et foto fora de l'Ajuntament i et fotria fora de Catalunya, si pogués. Perquè tu ho mires tot pel forat d'un ral. Tu vols enfrontaments, violència, derrotar el moviment independentista i deixar Catalunya enfonsada per sempre més.

Ets un FRAU, #FrauColau. Ets el FRAU més gran que he vist mai. Ets tan egoista, egocèntrica i cruel, que només mereixes que se't compari amb els dictadors més sanguinaris de la història. I ara denunciem, si vols, perquè et juro que et veig igual que aquell malparit de família no alemanya (els teus avis, aragonesos i castellans), que va emigrar a Alemanya (els teus ho varen fer a Catalunya), provinent d'una família classe mitjana (òndia, com tu!); mal estudiant (mira, també com tu); que va intentar dedicar-se al món artístic (alça, quines

casualitats!); i va treballar d’escombriaire i paleta (tu reparties propaganda a les bústies), fins a fer-se voluntari per anar a la guerra (tu a la PAH); que acusava els jueus de tots els mals (com tu els convergents), i les seves teories anaven destinades a convèncer els pobres i els aturats (és al·lucinant, quantes similituds!); que va provocar una guerra (que és el que estàs fent tu ara mateix); que va enganyar, menystenir, torturar i eliminar milions de jueus (com tu vols fer amb els indepes), i que, com a tu, no el molestava gens la imatge de l’assassí Francisco Franco Bahamonte.

Només tinc una pregunta ara mateix: Permetrem que te’n surtis? O ens posarem d’acord per engegar-te allà on et mereixes?